

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Νεανική Περιοδική Έκδοση. Αριθ. φύλλου 127, Έτος 12ο, Οκτώβριος 2006

«Δράξασθαι παιδείας, μήποτε ὀργισθῆ Κύριος» (Ψαλ. β' 12)

Με πόσο ζήλο και ὄρεξη κινήθηκαν κάποιοι τραγου-

δώντας και ἄδοντας, για να γκρεμίσουν τα «ταμπού» που τους ανέστελλαν την ὀρμή, ὄχι προς την ελευθερία, ἀλλὰ προς την ασυδοσία, θέλοντας να στήσουν στη θέση τους σύμβολα και τρόπαια μιας «νέας εποχής», βάζοντας στην ἄκρη ἀξίες δόγματα, αυτονόητα, που ὀριοθετούσαν το φως ἀπ' το σκοτάδι.

Έριξαν τα «ταμπού» για να ὀρθώσουν στη θέση τους δόγματα και αυτονόητα δικῶν τους υποκειμενικῶν πεποιθήσεων, με σκοπό να τα λατρεύσουν σαν ξόανα ἐνὸς εἰδωλολατρικῶν παρελθόντος. Γύμνια, ανευθυνότητα, ενθουσιῶδης στρουθοκαμηλισμῶς.

Ὅτι μπορεί κάνει ο προοδευτικῶς σημερινῶς νέος ἄνθρωπος, για να πείσει τους συνανθρώπους του ὅτι εἶναι ἕνας τολμηρῶς επαναστάτης συνειδησεως, με τις τρίχες της κεφαλῆς του ὀρθωμένες και κολλημένες. Με σκουλαρίκια στ' αὐτιά, στη μύτη, στο στόμα και ὅπου αλλοῦ τον ἐμπνεύσει η επαναστατικῆ του ὀργή! Με ξώκοιλες, ξώγοφες και ξώστηδες γυναικίες ἀμφιέσεις, που εἶναι ο... φόβος κι ο τρόμος των κατεστημένων ἀρχῶν και ἐξουσιῶν της ἐποχῆς... Ποιος εἶδε τέτοιο λαό και δεν τον φοβήθηκε!!!

Έτσι, με τέτοιους ἀδίστακτους επαναστάτες ο 20ος και 21^{ος} αἰὼν ἔχει ἀρχίσει ν' ανατέλλει τον παράδεισο «των (Συνέχεια στη σελ. 2)

Η ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Εἰκόνα ἀπὸ το Ἀλβανικὸ ἔπος του '40. Κληρονομιά μεγαλόπνοη. Ἀπὸ την λήθη ἀφθαρτη. Πολύτιμο πετράδι ἀπὸ τον θησαυρὸ του ποιητῆ Ὀδυσσεῆ Ἐλύτη

Προσευχή στον Ἅγιο Δημήτριο

Ἄγιε Δημήτριε, συ που ἐνδυνάμωσες τον Νέστορα να ἀντιμετωπίσει την πρόκληση του υβριστῆ Ἀναίου, ἐνδυνάμωσε κι ἐμᾶς να ξεπλύνουμε τις ταπεινώσεις των συγχρονῶν διαδόχων του.

Ἀξιοὶ δεν εἴμαστε για μεγάλα πράγματα, ὁμως σε παρακαλοῦμε, ἀγωνιζόμενοι γι' αὐτὸ το σκοπό, να μην ἀφήσεις να ντροπισατοῦμε.

«Ἐ ημερώνοντας τ' Ἁγιαννίου, με την αὔριο των Φῶτων, λάβαμε τη διαταγή να κινήσουμε πάλι μπροστά, για τα μέρη ὅπου δεν ἔχει καθημερινές και σκόλες. Ἐπρεπε, λέει, να πιάσουμε τις γραμμές που κρατοῦσαν ὡς τότε οἱ Ἀρτινοί, ἀπὸ Χιμάρα ὡς Τεπελένι. Λόγω που ἐκεῖνοι πολεμοῦσαν ἀπ' την πρώτη μέρα, συνέχεια, κι εἶχαν μείνει σχεδόν οἱ μισοί και δεν ἀντέχανε ἄλλο.

Δώδεκα μέρες κιόλας εἶχαμε μες πιο πίσω, στα χωριά. Κι ἀπάνω που συνήθιζε τ' αὐτί μας πάλι στα γλυκά τριξίματα της γῆς, και δειλά συλλαβίζαμε το γάβγισμα του σκύλου ἢ τον ἀχὸ της μακρινῆς καμπάνας, να που ἦταν ἀνάγκη, λέει, να γυρίσουμε στο μόνο ἀχολοῖ που ξέραμε: στο ἀργὸ και στο βαρὺ των κανονιῶν, στο ξερό και στο γρήγορο των πολυβόλων.

Νύχτα πάνω στη νύχτα βαδίζαμε ἀσταμάτητα, ἕνας πίσω ἀπ' τον ἄλλο, ἴδια τυφλοί. Με κόπο ξεκολλώντας το ποδάρι ἀπὸ τη λάσπη, ὅπου φορές, ἐκαταβούλιαζε ἴσαμε το γόνατο. Ἐπειδὴ το πιο συχνά ψιχάλιζε στους δρόμους ἔξω, καθῶς μες στην ψυχῆ μας. Και τις λίγες φορές ὅπου κάναμε

στάση να ξεκουραστοῦμε, μήτε που ἀλλάζαμε κουβέντα, μονάχα σοβαροὶ και ἀμίλητοι, φέγγοντας μ' ἕνα μικρὸ δαδί, μία μία εμοιραζόμεσταν τη σταφίδα. Ἡ φορές πάλι, ἀν (Συνέχεια στη σελ. 2)

Το «εκσυγχρονισμένο» βιβλίο ιστορίας της Στ' Δημοτικού

Ἐ πήραμε και διαβάσαμε το βιβλίο ιστορίας της Στ' Δημοτικού, μια και πολλά -ὄχι πολύ κολακευτικῶν- ἀκούγονται για το περιεχόμενό του, ὡστε να ἔχουμε μια προσωπικῆ γνώμη για την μορφωτικῆ του προσφορά.

Πωλεῖται στα περισσότερα βιβλιοπωλεῖα, στη χαμηλῆ τιμῆ του 1,5 ευρώ, ὡστε ο κάθε Ἕλληνας πολίτης που ενδιαφέρεται για το ἐξευρωπαϊζόμενο

και παγκοσμιοποιούμενο τέκνο του να μπορεί εὔκολα να το ἀπολαύσει θρηνώντας και κλαίγοντας το θαῦμα της σημερινῆς μας παιδείας!

Καλῶς, τόσο πολὺ ἔχουμε ἀλλοτριωθεί οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες που δεν ἀντιδρούμε βλέποντας τα παιδιά μας να τα μεταπλάθουν και να τα κατασκευάζουν σαν ἀσπόνδυλα μαλάκια, καλαμάρια, ἀφαιρώντας τους σπονδυλικῆ στήλη και ὀστά;

Δυστυχῶς δεν ἔχει θέση μέσα σ' αὐτὸ το βιβλίο η αυτοσυνειδησία του Ἕλληνα, δηλαδή, η πίστη του στην Ἕλληνορθόδοξη Παράδοσή του που εἶναι η

πεμπτουσία της ὑπόστασῆς του. Η δύναμη που, ὅταν εἶναι πεσμένος, τον ἀνορθώνει. Ὅταν εἶναι ὑπερυψωμένος, τον προσγειώνει. Ὅταν εἶναι παραπλανημένος, τον συμμορφώνει. Ὅταν εἶναι ἀδικημένος, τον παρηγορεῖ. Ὅταν εἶναι ἀπεγνωσμένος, θάρρος του δίνει και προχωρεῖ. Κάποιοι καλοὶ μας φίλοι ἔχουν μελετήσει τον χαρακτήρα μας, ὅπως φαίνεται, και προχωροῦν τώρα σιγά - σιγά στην ἀποδόμηση της προσωπικότητάς μας!

Ἐχουμε την συναίσθηση ὅτι οφείλουμε να εἴμαστε συνεπεῖς προς την (Συνέχεια στη σελ. 3)

«Δράξασθαι παιδείας, μήποτε ὀργισθῆ Κύριος» (Ψαλ. β' 12)

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

δοκούντων ἄρχειν των εθνών». Ἀξία παντός θαυμασμού ἡ εμπνευσμένη μόδα που σέρνει πίσω της τέτοια μαχητικά φουσατά! Ἀξιοί κι αυτοί οι γονεῖς που τα καμαρώνουν και οι παιδαγωγοί που τα ανέχονται και αντί να εἶναι... ευτυχεῖς μ' αὐτό το δυναμικό θέαμα, κάνουν απεργίες, γιατί τους λείπουν λεφτά! Δεν ἔχουν αντιληφθεῖ δάσκαλοι και καθηγητές ὅτι ο πλούτος της γης εἶναι πάνω απ' ὅλα των νέων ἡ... ἀλκή, την οποία τους ἔχει εξασφαλίσει ἡ σύγχρονη προοδευτική νοοτροπία και ἡ ἀγρυπνη πολυπολιτισμική αγωγή...

Εἶναι ἀπαράδεκτο το φαινόμενο, να μην γίνεται λόγος ποτέ στις ἀπεργιακές κινητοποιήσεις των εκπαιδευτικών για την «σημαδιακή» και ἀποχαλινωμένη ἐμφάνιση και συμπεριφορά των μαθητών. Δεν ενοχλοῦνται, προ πάντων οἱ κύριοι καθηγητές της μέσης ἐκπαίδευσης, ἀπό τις χυδαίες ἐμφανίσεις και συμπεριφορές πολλών μαθητών, ἢ μήπως φοβούνται μήπως προσκρούσουν στα σύγχρονα «ἐκδημοκρατισμένα» ταμπού και ἀπαγορεύσεις, που τυχαίνουν της ἀμέριστης συμπαράστασης της προοδευτικής μας πολιτείας;

Ἡ παιδεία, που ἐκπροσωπεῖ το ἓνα ἀπὸ τα τρία Ἀξιώματα του Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, το Προφητικό, βάλλεται:

α') Ἀπὸ την ἐν πολλοῖς ἐξοργιστική ἐμφάνιση και συμπεριφορά των μαθητών στην οποία ἠθελήμενα ἢ ἀθέλα τους σπρώχνονται, με την ἀδεια και ἀνοχή μιας «ἐκδημοκρατισμένης» πολιτείας, ἀπέναντι στους καθηγητές τους, με φυσική συνέπεια να καταρρακώνουν την ἀξιοπρέπειά τους.

β') Ἀπὸ τα ἐκδιδόμενα ὑπὸ των Κρατικών Ὑπηρεσιῶν σχολικά βιβλία, που ἀνάκαθεν δεν ἐδιακρίνοντο για την τελειότητα των στο να θερμαίνουν την ὄρεξη των μαθητῶν προς μάθηση, και την σημερινή τους ἐκπληκτική ἐξέλιξη, ὅπου με την ἐξαφάνιση ἱστορικών και πνευματικῶν σελίδων, που ἄλλοτε οἰστηλατοῦσαν τις μαθητικές ψυχές σμιλεύοντας Ὀρθόδοξους χαρακτήρες, ἐπιχειρεῖται ἡ κατάρτιση εὐπειθέστατων πολιτῶν για την χυδαία της παγκοσμιοποίησης!

γ') Με την στέρση των ἐπαρκῶν οικονομικῶν μέσων που εἶναι ἀναγκαῖα, για ν' ἀνταποκρίνονται δάσκαλοι και καθηγητές στον πολιτιστικό προορισμό τους, ὅπως φυσικά και ὅλοι οἱ ἐργαζόμενοι Ἕλληνες που ἀπὸ την ἴδια ἀνάγκη ταλανίζονται. Ὄταν δε διαμαρτύρονται διαδηλώνοντας ἀντιμεταπίζονται... ἀξιοπρεπῶς με «φλιτάρισμα» «ἵνα ἢ χαρὰ αὐτῶν ἢ πεπληρωμένη»!

Ἡ ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τη σελ. 1)

ἦταν βολετό, λύναμε βιαστικά τα ρούχα και ξυνόμασταν με λύσσα ὥρες πολλές, ὅσο να τρέξουν τα αἵματα. Τι μας εἶχε ἀνέβει ἡ ψείρα ὡς το λαιμό, κι ἦταν αὐτό πιο κι ἀπ' την κούραση ἀνυπόφερτο. Τέλος, κάποτε ἀκουγότανε στα σκοτεινά ἡ σφυρίχτρα, σημαδι ὅτι κινούσαμε, και πάλι σαν τα ζα τραβούσαμε μπροστά να κερδίσουμε δρόμο, πριχού ξημερώσει και μας βάλουνε στόχο τ' αεροπλάνα. Ἐπειδὴ ο Θεός δεν κάτεχε ἀπὸ στόχους ἢ τέτοια, κι ὅπως το 'χε συνήθειό του, στην ἴδια πάντοτε ὥρα ξημέρωνε το φως.

Τότες, χωμένοι μες στις ρεματιές, γέρναμε το κεφάλι ἀπὸ το μέρος το βαρῦ, ὅπου δε βγαίνουνε ὄνειρα. Και τα πουλιά μᾶς θύμωναν, που δε δίναμε τάχα σημασία στα λόγια τους -ἴσως και που ἀσκημίζαμε χωρὶς αἰτία την πλάση. Ἄλλης λογῆς εμεῖς χωριάτες, μ' ἄλλω λογίῳ ξινάρια και σιδερικά στα χέρια μας, που ξορκισμένα να 'ναι.

Δώδεκα μέρες κιόλας, εἶχαμε μες πιο πίσω στα χωριά κοιτάζει σε καθρέφτο, ὥρες πολλές, το γύρο του προσώπου μας. Κι ἀπάνω που συνήθιζε ξανά το μάτι μας τα γνώριμα παλιά σημάδια, και δειλά συλλαβίζαμε το χεῖλο το γυμνό ἢ το χορτάτο ἀπὸ τον ὕπνο μάγουλο, να που τη δευτέρη τη νύχτα σάμπως πάλι ἀλλάζαμε, την τρίτη ἀκόμη πιο πολύ, την ὕστερη, την τέταρτη, πια φανερό, δεν ἦμασταν οἱ ἴδιοι. Μόνε σα να πηγαίναμε μπουλούκι ἀνάκατο, θαρρούσες, ἀπ' ὅλες τις γενιές και τις χρονιές, ἄλλοι των τωρινῶν καιρῶν κι ἄλλοι πολλά πα-

Κατὰ την ταπεινή μας γνώμη, με ταξῦ των ὄσων λύσεων οἱ ἐιδικοί γνώστες των προβλημάτων της παιδείας ἠθέλαν να προτείνουν, θα ἔπρεπε να διακρίνεται ἡ ἐξάλειψη των νεοεποχικῶν ἐξαμβλωμάτων, τα οποία ἐκθηριώνουν τη μαθητική νεολαία με το ἀφελές πρόσχημα της «ἐλευθερίας» και της ζουγκλοειδούς δημοκρατίας, και μετὰ να παραθέτουν τα οικονομικά τους προβλήματα, που δεν ἀρνεῖται κανεὶς ὅτι εἶναι ὑπαρκτά. Κάποια τέτοια σειρά αἰτημάτων ποτέ δεν ἔχουν προβάλλει, ὅπως προηγουμένως εἶπαμε, φοβούμενοι μήπως προσκρούσουν στα νεόδημητα «ταμπού» που θέλουν τους νέους χειραφετημένους μέχρι αὐθαδεῖας, μέχρι που να μην μποροῦν οἱ δάσκαλοι να τους κοιτάζουν στα μάτια!

Μια τέτοια κοινωῖα, ὅπως κινδυνεύει να ἐξελιχθεῖ σήμερα ἡ δική μας, με ἀποθρασυμένους νέους, μας θυμίζει την προφητεία του Ησαΐα που κατὰ Θεῖαν ἐντολή προλέγει προς διόρθωση των Ἰουδαίων: «ἐπιστήσω νεανίσκους ἄρχοντας αὐτῶν καὶ ἐμπαίχεται κυριεύσουσιν αὐτῶν» (Ἠσ. γ' 4).

Γ. Σ. Γκεζερλής

λιῶν, που 'χαν λευκάνει ἀπ' τα περίσσια γένια. Καπεταναῖοι ἀγέλαστοι με το κεφαλοπάνι, και παπάδες θερία, λοχιές του 97 ἢ του 12, μπαλτζήδες βλοσυροὶ πάνου ἀπ' τον ὦμο σειώντας το πελέκι, ἀπελάτες και σκουταροφόροι με το αἷμα ἐπάνω τους ἀκόμη Βουργάρων και Τούρκων. Ὅλοι μαζί, δίχως μιλιὰ, χρόνους ἀμέτρητους ἀγκομαχώντας πλάι πλάι, διαβαίναμε τις ράχες, τα φαράγγια, δίχως να λογαριάζουμε ἄλλο τίποτε. Γιατί, καθὼς ὅταν βαροῦν ἀπανωτές ἀναποδιές τους ἴδιους τους ἀνθρώπους πάντα, συνηθάν, ἐκεῖνοι στο Κακό, τέλος του ἀλλάζουν ὄνομα, το λεν Γραμμένο ἢ Μοῖρα -ἔτσι κι εμεῖς ἐπροχωρούσαμε ἴσια πάνου σ' αὐτό που λέγαμε Κατάρρα, ὅπως θα λέγαμε Ἀντάρρα ἢ Σύγγεφο. Με κόπο ξεκολλώντας το ποδάρι ἀπὸ τη λάσπη, ὅπου φορές, ἐκαταβούλιαζε ἴσαμε το γόνατο. Ἐπειδὴ το πιο συχνά ψιχάλιζε στους δρόμους ἐξω, καθὼς μες στην ψυχὴ μας.

Κι ὅταν ἦμασταν σιμά πολύ στα μέρη ὅπου δεν ἔχει καθημερινές και σκόλες, μήτε ἀρρώστους και γερούς, μήτε φτωχοὺς και πλουσίους, το καταλαβαίναμε. Γιατί κι ο βρόντος πέρα, κάτι σαν καταγιδα πίσω ἀπ' τα βουνά, δυνάμωνε ολοένα, τόσο που καθαρὰ στο τέλος να διαβάζουμε το ἀργό και το βαρῦ των κανονιῶν, το ξερό και το γρήγορο των πολυβόλων. Ὑστερα και γιατί, ολοένα πιο συχνά, τύχαινε τώρα ν' ἀπαντούμε, ἀπ' τ' ἄλλο μέρος να 'ρχονται, οἱ ἀργές οἱ συνοδείες με τους λαβωμένους. Ὅπου ἀπιθῶνανε χάμου τα φορεία οἱ νοσοκόμοι, με τον κόκκινο σταυρό στο περιβραχιόνιο, φτύνοντας μέσα στις παλάμες και το μάτι τους ἀγριο για τσιγάρο. Κι ὅπου κατόπι σαν ἀκούγανε για πού τραβούσαμε, κουνούσαν το κεφάλι, ἀρχινώντας ἱστορίες για σημεῖα και τέρατα. Ὅμως εμεῖς το μόνο που προσέχαμε ἦταν ἐκεῖνες οἱ φωνές μέσα στα σκοτεινά, που ἀνέβαιναν, καυτές ἀκόμη ἀπὸ την πῖσσα του βυθοῦ ἢ το θεῖαφι. «Ὅι ὀι, μάνα μου», «ὀι ὀι, μάνα μου», και κάποτε, πιο σπάνια, ἓνα πνιχτό μουσούνισμα, ἴδιο ροχαλητό, που 'λέγαν, ὅσοι ξέρανε, εἶναι αὐτός ο ρόγχος του θανάτου.

Ἦταν φορές που ἐσέρνανε μαζί τους κι αἰχμαλώτους, μόλις πιασμένους λίγες ὥρες πρὶν, στα ξαφνικά γιουρούσια που κάναν τα περίπολα. Βρωμούσανε κρασί τα χνώτα τους, κι οἱ τσέπες του γιοματίες κονσέρβα ἢ σοκολάτες. Ὅμως εμεῖς δεν εἶχαμε, ὅτι κομμένα τα γιοφύρια πίσω μας, και τα λίγα μουλάρια μας κι ἐκεῖνα ἀνήμπορα μέσα στο χιόνι και στη γλιστράδα της λασπουριάς.

Τέλος, κάποια φορά, φανήκανε μακριὰ οἱ καπνοὶ που ἀνέβαιναν μεριές μεριές, κι οἱ πρώτες στον ὀρίζοντα κόκκινες, λαμπερές φωτοβολίδες...».

(Ὁδ. Ἐλύτη, «Ἄξιον ἐστὶ», ἐκδ. Ἰκαρος).

Το «εκσυγχρονισμένο» βιβλίο ιστορίας της Στ' Δημοτικού

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

μέχρι τώρα φιλελεύθερη Ιστορία μας και να αισθανόμαστε ασφαλείς κάτω από της Θείας σκέπης την προστασία, αναζωογονούμενοι ψάλλοντας «τῆ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ τῆ νικητήρια» και με τον ποιητὴ Ὀδυσσεά Ελύτη την ευγνωμοσύνη μας εκφράζοντας με τον στίχο: «Μακρινὴ Μητέρα, Ρόδο μου, Ἀμάραντο!»

Αυτό είναι το ισχυρό όπλο της αutosυνειδησίας μας από το οποίο, όπως δείχνουν τα πράγματα, τώρα έχουν βάλει επίμονο στόχο κάποιοι να μας αποπλίσουν.

Ούτε λίγο ούτε πολύ κατά το ιστορικό αυτό ανάγνωσμα, ο Ευρωπαϊκός Διαφοτισμός είναι η σημαντικότερη δύναμη που συνετέλεσε με τις ιδέες του και τις μορφωτικές του πρακτικές στην αφύπνιση του αγώνα της Ελληνικής Παλιγγενεσίας! (σελίς του εν λόγω βιβλίου 38).

Πού βρίσκεται μέσα σ' αυτό το κείμενο λέξη για τον Άγιο Κοσμά τον Αιτωλό; Το ζωογόνο του κήρυγμα που έλυσε τα πνευματικά δεσμά των απεγνωσμένων σκλάβων; Πού το ασάλευτο κράτος των προφητειών του έκανε τον Κολοκοτρώνη να φωνάζει: «Ελληνηδες, ο Θεός υπέγραψε την ελευθερία της Ελλάδος και δεν παίρνει πίσω την υπογραφή του!» Πού η θυσία της μεγάλοπνοης ζωής του, η οποία σφράγισε του Αποστολικού του έργου τη δόξα; Χρειάζεται και μεγεθυντικό φακό για να βρει κανείς μέσα στο ιστορικό αυτό πέλαγος το όνομά του γραμμένο, όπως και πολλών ηρωικών μορφών, στα ψιλά γράμματα, και φωτογραφίες τους σε μικρύνσεις ή εντελώς ελλείπουσες, όπως Παπαφλέσσα, Μακρυγιάννη και άλλων, μάταια θ' αναζητήσεις.

Ψιλά και μεγάλα γράμματα και πλήθος ευνοχισμένων εκφράσεων απενοχοποιούν τους Τούρκους από τις φρικιαστικές τους βιαιότητες και εξοργιστικά μηδενίζουν τον ηρωισμό των Ελλήνων στερώντας ολόκληρο το σκηνικό της επανάστασης του 1821 από ένα ελάχιστο εγκώμιο αρετής και ανδρείας!

Πουθενά σ' αυτό το βιβλίο δεν ακούγεται το απεγνωσμένο σύνθημα «Ελευθερία ή Θάνατος». Πουθενά ο μικρός αναγνώστης τους δεν θα καταλάβει ότι η ελευθερία που απολαμβάνει σήμερα αποκτήθηκε με αβάσταχτο πόνο και αίμα και όχι πατώντας κουμπιά της τηλεόρασης!

Παραθέτουμε μερικές παραγράφους του εν λόγω βιβλίου, για να πάρει μια ιδέα ο αναγνώστης πώς διδάσκεται ο σημερινός μαθητής. Σελίς 32: «Μορφὴ ἐνοπλῆς ἀντίστασης θεωρεῖται καὶ ἡ δράση τῶν κλεφτῶν. Οἱ κλέφτες

συγκροτοῦν ἐνοπλῆς ομάδες, κάνουν ἐπιθέσεις σε ἐμπορικὲς ἀποστολές, σε κρατικοὺς ἀξιωματοῦχους, σε ταξιδιώτες, ἀκόμα καὶ σε χωριά καὶ πόλεις, ἀρπάζοντας χρήματα ὅπλα καὶ τρόφιμα. Οἱ κλέφτες ζοῦν ἐλεύθερα κατὰ ομάδες σε λημέρια. Κάθε ομάδα ἔχει τὸν καπετάνιο τῆς καὶ τὸ δικό τῆς μπαϊράκι».

Τι θα ἐνοήσουν τα παιδιά ἀπὸ αὐτὴ τὴν περιγραφή; Θα εἶναι παράξενο, εἰάν σκεφτοῦν ὅτι κράτος καὶ πατρίδα μας ἦταν κάποτε ἡ τουρκία καὶ οἱ κλέφτες πολέμοι τῆς χώρας μας καὶ κάθε ατιμίας πρόξενοι;

Ἡ ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους τοῦ Κ. Παπαρηγόπουλου (ἐκδ. Μπούρα, Ἀθήναι, σελ. 280) γράφει σχετικὰ: «Τὰς πεζικὰς δυνάμεις αἰτίνες ὀργανώθησαν ὑπὸ τοῦ νέου Ἑλληνισμοῦ ἐπὶ τουρκοκρατίας, ἀπετέλεσαν οἱ καλούμενοι κλέφτες καὶ ἄρματολοι... Οἱ δὲ κλεφταὶ παρήχθησαν ἐξ αὐτῆς τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς κατακτήσεως... Ἐκ πρώτης ἀφετηρίας οὐδέποτε ὑπέκυψε τὸν αἰχένα εἰς τὸν ὀσμανικὸν ζυγόν...». Σελίς 294: «Ἀπὸ τοῦ Βαλτετισίου μέχρι τῆς Ράχωνας ὅλα τα λαμπρὰ κατορθώματα τῆς ἐπαναστάσεως ὑπὸ τῶν ἄρματολῶν καὶ τῶν κλεφτῶν διεπράχθησαν!»

Στὴ σελίδα 100 τῆς μαθητικῆς ἱστορίας μας, που ἀναφέρεται στὸν Μικρασιατικὸ πόλεμο, διαβάσουμε: «Ἐνα χρόνο μετὰ, οἱ τουρκικὲς δυνάμεις με ἡγέτη τὸν Κεμάλ ἐπιτίθενται καὶ ἀναγκάζουν τὰ Ἑλληνικὰ στρατεύματα νὰ υποχωρήσουν πρὸς τὰ παράλια. Στὴ 27 Αὐγούστου 1922 ὁ τουρκικὸς στρατὸς μπαίνει στὴ Σμύρνη. Χιλιάδες Ἑλληνηδες συνωστίζονται στὸ λιμάνι προσπαθώντας νὰ μπουκίσουν στὰ πλοία καὶ νὰ φύγουν γιὰ τὴν Ελλάδα». Καμιά μνεῖα δὲ γίνεται γιὰ τὴν σφαγὴ, τ' ἀπάνθρωπα ἐγκλήματα που ἐγίναν, τοὺς βιασμούς καὶ τὴν ἀνθρωποβόρος ἀκρότητα τῶν γειτόνων μας, μήπως καὶ χαλάσουμε τὴν σημερινὴ κουμπαρία καὶ μπερδέψουμε τοῦ καρσιλάμα τὰ βήματα...

Ἀλίμονο σ' ἐκεῖνον τὸν ἀβάσταχο πόνο, που οὔτε γιὰ ἓνα τυπικὸ μνημόσυνο δὲν καταξιώνεται! Λες καὶ οἱ πανικόβλητοι κάτοικοι συνωστίζονταν στὸ λιμάνι, γιὰ νὰ κάνουν ἐποχικὸ τουρισμό!!!

Οὔτε μὴ λέξη στὸ βιβλίο γιὰ τὴν γενοκτονία τῶν Ποντίων, γενικὰ τῶν Ελλήνων καὶ τῶν Ἀρμενίων. Περπατᾶτε στὰ νύχια τῶν ποδιῶν τῆς ἱστορίας τῆς Στ' Δημοτικού, μήπως καὶ ξυπνήσει ὁ δράκος τῆς σπηλιάς καὶ μὴ καταβροχθίσει! Οὔτε μὴ λέξη γιὰ τὸν ἡγέτη τοῦ κινήματος τῆς 3ης Σεπτεμβρίου Μακρυγιάννη, με τὸ ὅτι οἱ καθιερώθηκε τὸ πρῶτο Σύνταγμα στὴν Ελλάδα. Μόνο γιὰ κάτι μάρμαρα μνημονεύεται ὁ ἀγωνιστὴς ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς ἐντεχνῆς σιωπῆς.

Στὴ σελίδα 122 ἔχουμε φωτογραφία τοῦ Μ. Καραολῆ με τὴν λεζάντα: «Ο Μ. Καραολῆς μαζί με τὸν Α. Δημητρίου εἶναι οἱ πρῶτοι ἀγωνιστὲς τῆς ΕΟΚΑ οἱ ὁποῖοι ἐκτελοῦνται ἀπὸ τὴν

Ἀγγλικὲς Ἀρχές (10/5/1956)»!!!

Με μεγάλη ωμότητα καὶ κρυάδα προσφέρεται ἡ δραματικὴ αὐτὴ σκηνὴ τῶν ἀπαγχονισμένων νέων σε παιδιά, που μεγαλώνουν σήμερα χωρὶς νὰ τα ἐπιπλήξουν οἱ γονεῖς τοὺς καὶ οἱ δασκαλοὶ τοὺς. Βάλτε, κύριοι ἱστοριογράφοι, καὶ ἓνα «κοσμητικὸ ἐπίθετο δίπλα στὴς «Ἀγγλικὲς Ἀρχές» καὶ κάντε τὴ φράση νὰ λέει: «οἱ ἀπάνθρωπες Ἀγγλικὲς Ἀρχές», γιὰτί ἀλλιῶς τὰ μικρὰ παιδιά θα πιστέψουν ὅτι δικαιούται ὁ καθένας, ὅπως οἱ «ἀξιοπρεπέστατες» Ἀγγλικὲς Ἀρχές, νὰ «μηδενίξει» κάθε ἀντίπαλο τοῦ, προκειμένου νὰ στηρίξει καὶ τὰ πλεόν ἄνομα συμπεφέροντά τοῦ. Θα ἐνοήσουν ὅτι εἶναι θεμιτὸ, στὸν κόσμο αὐτό, οἱ ἄνθρωποι με κάθε βάνουσο τρόπο νὰ μποροῦν νὰ ἀντιδρῶν, χωρὶς νὰ πάνουν νὰ εἶναι «ἀξιοπρεπεῖς» καὶ ἀποδεκτοὶ ἐκ μέρους τῶν ἄλλων! Ποια μομφὴ κατὰφανε νὰ περιορίσει τὰ χαριέστατα κουνήματα τῶν σεβαστῶν μας φίλων καὶ συμμάχων ὑστερα ἀπὸ τοὺς ομαδικούς ἀπαγχονισμούς ἐλπιδοφόρων βλαστῶν; Καὶ αὐτὸ ἀκόμα τὸ βιβλίο τῆς ἱστορίας μας, ἀκολουθώντας τὸ Σαβουάρ βιβρ τῆς διπλωματίας, σιωπά! Δὲν κραυγάζει «οἱ ἀπάνθρωπες Ἀγγλικὲς Ἀρχές»!

Δυστυχῶς, λόγω ἐλλείψεως χώρου θα σταματήσουμε τὸ σχολιασμὸ αὐτοῦ τοῦ βιβλίου τῆς ἱστορίας καὶ στὸ ἐπόμενο φύλλο μας θα ἀκολουθήσει ἡ συνέχεια.

Γ. Σ. Γ.

Σύντομο Σχόλιο

Συγκλονιστήκαμε τὴς τελευταῖες ἡμέρες με τὸ ἀκουσμα τῶν ὄσων διαδραματίστηκαν ἐντός τῶν σχολικῶν κτιρίων κατὰ τὴν διάρκειά τῶν καταλήψεων τοὺς ἀπὸ τοὺς μαθητές.

Καταστροφές, κάψιμο δημοσίων ἐγγραφῶν, θρανίων καὶ ἄλλων υλικῶν, μα τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα ἦταν αὐτὸς ὁ ομαδικὸς βιασμός μίας 16χρονης μαθήτριας ἀπὸ συμμαθητὴς τῆς, που ἀποσιωπήθηκε ἀπὸ τὴν τοπικὴ κοινωνία ὡς ἀσήμαντο παράπτωμα, που μὴ πενταμερὴ ἀποβολὴ στάθηκε ἀρκετὴ γιὰ νὰ τὸ ἐξιλεώσει.

Με ἀφορμὴ τὰ παραπάνω βγήκαν στὴ φόρα καὶ ἄλλα φοβερὰ παρόμοια περιστατικά, που σοκάραν τὴν Ἑλληνικὴ κοινωνία καὶ ἔδειξαν τὸ μέγεθος τῆς διάλυσης που ἐπικρατεῖ στα σημερινὰ σχολεῖα καὶ γενικότερα στὴν Παιδεία.

Τὴν ὥρα λοιπὸν που τὸ Ὑπ. Παιδείας σπεύδει νὰ σβῆσει καὶ τὰ τελευταῖα ἀπομεινάρια ἀξιών ἀπὸ προσώπου τῶν μαθητῶν, ὅπως ἀγίους, μάρτυρες, ἥρωες καὶ εθνομάρτυρες, ἀκόμα καὶ αὐτὴν τὴν παρούσα τοῦ ἐξομολόγου πατὰ τῆς κοντινῆς ἐνορίας, σε τι ἄλλο μένει πλεόν νὰ ἐλπίζουμε γιὰ τὰ παιδιά μας; Μήπως στὴν «στενὴ κι ἐποικοδομητικὴ συνεργασία» μεταξύ Μακαριωτάτου καὶ Ὑπουργοῦ Παιδείας, γιὰ τὴν ὁποία κόπτοντας καὶ οἱ δύο πλευρές σε δημόσιες ἀνακοινώσεις τοὺς;

Β. Γ. Γ.

ΜΕΛΕΤΗ ΘΑΝΑΤΟΥ

Αλθινά, είναι ασύλληπτο μυστήριο ο θάνατος, που μόνο με δέος μπορεί να το προσεγγίσει ο νους και η καρδιά του πονεμένου ανθρώπου. Από τότε που ο θάνατος έγινε συνειδητός για τον άνθρωπο, η ψυχή του αναδείχθηκε σε πρωταρχικό πρόβλημα για το φιλοσοφικό στοχασμό και την προσευχή στο Θεό. Ο θάνατος δεν είναι τίποτε άλλο παρά η αποδέσμευση της ψυχής από το σώμα.

Ο Σωκράτης υποστηρίζει στο Γοργία ότι «ο θάνατος δεν είναι τίποτε άλλο παρά η αποσυναρμολόγηση δύο πραγμάτων που ήταν ενωμένα, δηλαδή της ψυχής και του σώματος» (Γοργίας 524b). Η φιλοσοφική σπουδή δεν είναι τίποτε άλλο παρά μελέτη θανάτου.

Ο θάνατος είναι ένα πραγματικό γεγονός που το πληροφορούμαστε για τους άλλους αλλά δεν το βιώνουμε. «Είμαστε όλοι επιζώντες που έχουμε πάρει αναβολή από το θάνατο τονίζει ο Γάλλος φιλόσοφος Ζακ Ντερντά. Μάλιστα, είμαστε περαστικοί, πουλιά διαβατάρικα στον ουρανό της ζωής αλλά και αθάνατοι. Η αθανασία είναι η θεότητα που κλείνουμε μέσα μας και πολλές φορές αγνοούμε. Η τραγική οικονομία της Δημιουργίας όλης εκφράζεται με το θάνατο. Την υπαρξιακή απουσία καταργούμε με δύο δυνάμεις την μνήμη και την πίστη. Με τη μνήμη διατηρείται η εγκόσμια αιωνιότητα. Με την πίστη πιστώνεται η άλλη ζωή, εκείνη που έχει αρχή αλλά δεν έχει τέλος. Η μνήμη θανάτου εξανθρωπίζει τη ζωή μας. Ο μόνος τρόπος που έχουν οι νεκροί να τους κρατήσουμε ζωντανούς είναι όταν τους θυμόμαστε. Τους συνοδεύουν ένα μεγάλο μέρος των αναμνήσεων που έχουμε γι' αυτούς. «Τότε οι νεκροί πεθαίνουν, όταν τους λησμονούμε», γράφει ο Κώστας Ουράνης.

Ο άνθρωπος δεν πεθαίνει όταν μένει στις καρδιές μας. «Οι νεκροί είναι αθάνατοι αλλά δεν είναι απόντες» (Β. Ουγκώ). «Οι νεκροί είναι παρόντες» (Καρλ Γιάσπερς). Στις λύπες μας και στις χαρές μας συχνά οι νεκροί γυρίζουν κι οι ζωντανοί πεθαίνουν χωρίς να το γνωρίζουν» γράφει ο ποιητής. «Κι όμως θα βρεθούμε και θα γνωριστούμε και πάλι θα βρεθούμε εκεί που συναντιούνται οι νεκροί, στα χείλη των ζωντανών ανθρώπων» (Samuel Butler).

Οι μνήμες που κρατάμε απ' αυτόν ή αυτήν που έφυγε είναι εκείνες που μας δένουν πιο πολύ και τον/την κρατάμε μέσα μας. Δεν μπορούμε να ξεπεράσουμε το θάνατο. Αισθανόμαστε ότι έχει φύγει σ' ένα ταξίδι στο οποίο θα τον συναντήσουμε κι εμείς κάποτε. Κρατάμε την ανάμνησή του όπως ενός ξενιτεμένου ανθρώπου. Ο Θεός, άλλους μεν σώζει εκ του θανάτου, άλλους σώζει διά του θανάτου. Στους πρώτους χαρίζει τη ζωή, στους δεύτερους την αιωνιότητα.

Σίγουρα ο θάνατος είναι ένα βαθύ μυστήριο, που ποτέ κανείς δεν μπόρεσε να ερμηνεύσει. Είναι η ανάπαυση που χαρίζει στις ψυχές ο Κύριός μας, η πηγή της αλήθειας. Οι ψυχές δεν θα έχουν πια ηλικία και οι αιώνες θα καταδιώκουν τις αναρίθμητες μέρες στην αιωνιότητα. «Η εσωτερική μας συναναστροφή με το θάνατο είναι η συναναστροφή μας με την αιωνιότητα», αναφέρει ο φιλόσοφος Π. Κανελλόπουλος.

Ο Θεός δεν δημιούργησε τον άνθρωπο για να πεθάνει, να θάβεται στη γη και να εξαφανίζεται από την αέναη λειτουργία του σύμπαντος. Αλλά και μετά τη φθορά της ύλης του, ο άνθρωπος ως πνεύμα και ψυχή πορεύεται στην αφθαρσία της αιωνίας μακαριότητας ενωμένος με το θαύμα και το μυστήριο της ζωής και του θανάτου. Ο θάνατος καλείται ν' αφομοιώσει το νόημα που έχει η ζωή του καθενός. Η άλλη ζωή δεν είναι παρά ο αντίλαλος της παρουσίας. Εάν η παρουσία κραυγάζει «ουρανό», η ηχώ θ' απαντήσει «ουρανό». Αλλά εάν η ζωή εδώ φωνάζει «κόλαση», τι άλλο μπορεί να επαναλάβει ο αντίλαλος;

«Αυτό που δίνει νόημα στη ζωή, δίνει νόημα και στο θάνατο (Σαιντ Εξυπερύ). Η ζωή και ο θάνατος είναι θεϊκή δικαιοδοσία, την οποία πρέπει να αποδεχόμαστε. Η χαρά και η θλίψη συνθέτουν τη ζωή. Δέξου τη χαρά με σωφροσύνη και τη θλίψη με καρτερία. Μπροστά στο θάνατο το μόνο άνοιγμα, πέρα από τον πανδαμάτορα χρόνο είναι ακριβώς η προέκταση της αγάπης, της μνήμης. Το βάλαμο είναι αυτό. «Ο πιστευών εις εμέ, κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται» (Ιωαν. ια' 26). Το δικό σου αναμμένο κερί είναι αυτό που δημιουργεί το φως μέσα στο σκοτάδι που απλώνεται γύρω μας. Η μνήμη θανάτου δύναται να σε καταστήσει πραγματικό φιλόσοφο της ζωής και του θανάτου και να σε παρακινήσει στην εκτέλεση καλών και θεάρεστων έργων. «Πάσαν ὥραν μνημόνευε την ἐξοδὸ σου, ἔχε καθ' ἡμέραν προ οφθαλμών τον θάνατον, μνημόνευε τίνι σε δει παραστήναι» (Μέγας Αθανάσιος). Και ο Οράτιος γράφει «Πίστευε ότι κάθε μέρα είναι η τελευταία που λάμπει για σένα».

Λίγοι άνθρωποι έχουν το προνόμιο να επιβεβαιώνουν τη ζωή τους με την αξιοπρέπεια που αντιμετωπίζουν με το θάνατο, γιατί ζούμε σ' ένα κόσμο «που δεν έχει ν' αντιτάξει νόημα ζωής στην αλογία του θανάτου» (Χ. Γιανναράς). Οι άνθρωποι μη μπορώντας να θεραπεύσουν το θάνατο, προσπαθούν να μην τον σκέπτονται. Πολλοί άνθρωποι σήμερα πεθαίνουν πριν την ώρα τους από το φόβο του θανάτου. Κάθε μέρα που περνάει κάνουμε κι ένα βήμα στη μάνα γη. «Χους εσμέν και εις γην απελευσόμεθα». Η γη θα ζητήσει και θα πάρει το δικό της. Το χοϊκό σώμα μας, κι ο ουρανός το δικό του, την αθάνατη ψυχή. Ο δρόμος προς την πληρότητα

διέρχεται από το μηδέν του θανάτου, το κενό της ζωής. «Κύριε, δος στον καθένα το δικό του θάνατο - το θάνατο που βγαίνει μεσ' από τη ζωή του εκείνη που αυτός την είχε αγάπη, νόημα και ανάγκη» (Ρίλκε). «Θέλω να βλέπω μέσα στα χορτάρια των κοιμητηρίων ν' ανθίζουν όλες οι αναστάσιμες ελπίδες μου, δίπλα στα μαραμμένα αγκάθια της μελαγχολίας και της ματαιότητας», εύχεται ο καθηγητής Παντελής Πάσχος. Στα κοιμητήρια, όπου βασιλεύει η αιώνια σιωπή, αφήνει πίσω τη μνήμη, το έργο και το περίσσειμα της αγάπης.

Στο τελευταίο μας ταξίδι «μες σ' αυτήν την βάρκα είμαστε μοναχοί!» Ο θάνατος θα 'ρθει ξαφνικά και θα 'χει τριαντάφυλλο στο στόμα (Μπουκόφσκι). Και τελειώνω με τις «προσευχές» του Τζον Ντον: «Ο θάνατος οποιουδήποτε ανθρώπου με εξαντλεί, γιατί ανήκω στο ανθρώπινο είδος. Γι' αυτό ποτέ μην προκαλείς να μάθει για ποιον χτυπά η καμπάνα. Χτυπάει για σένα».

N. I. Κωστάρας

Ο κυρίαρχος λαός ο παραδοσιακός!

*Ω της διακρίσεως φανοί
πολέμιοι του σκότους
με πόση αυτοπεποίθηση
διαλέγεται τους πρώτους!*

*Οι κυανοί, οι πράσινοι
οι δύο μονομάχοι
κάναν τη χώρα γήπεδο
και παίζονε μονάχοι.*

*Σίγουροι πως οι κόποι τους
θα αναγνωρισθούνε
απ' τους πολλούς που βλέπουνε
και ξέρουν που πατούνε.*

*Ριζώσαν και βλαστήσανε
με ζήλο ποτισμένοι
με πάθος, μ' ενθουσιασμό
και καλοκοπρισμένοι.*

*Γι' αυτούς ηχούν τα βογκητά
κι η αγανάκτησή μας,
σαν έρθει εκείνη η Κυριακή
δέχονται την ευχή μας.*

*Πόση ανωτερότητα!
Πόση μακροθυμία!
Τ' όχι στην καταδίκη τους
μοιάζει με προδοσία.*

*Η ψήφος ειν' παράδοση
πρέπει να την τιμούμε
και μέσα από το παραβάν
τα δίδυμα να βγούνε...*

ο Παράλογος

Υπεύθυνος ύλης φυλλαδίου
Γεώργιος Σ. Γκεζερλής
Διεύθ: Σκρά 2 Μαρούσι, Τ.Κ.: 15124,
Τηλ: 210 6195766, vgezer@cc.uoa.gr
**Στείλτε μας το email σας, για να σας
αποστέλλεται το φυλλάδιο ηλεκτρονικά**